

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra KIRKE-SPEJL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 92.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947087208144/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kirke-Spejl

Ved Kirke-Historie eller Kirkeforsamlings-Historie forstaar jeg da først og fremmest den kristne Tros og Menigheds, altsaa baade Daabens og Nadverens Historie efter Herrens egen Indstiftelse, og regner kun i Forbindelse hermed og i Afhængighed heraf, den hele kristelige Aabenbarings, den hellige Skrifs og de skriftkloges Historie dertil.

Herimod vil vist nok endnu de lærde indvende, at hvad vi nu kalder den kristelige Daabs-Pagt og den apostoliske Tros-Bekjendelse ved Daaben, som nu unægtelig er vor Menigheds kristelige Kjendemerker, de har ingenlunde oprindelig fulgt med Daaben, men er langt senere indførte, og kan derfor ikke være den første apostoliske Menigheds Kjendemerke. Men da heraf vilde følge, at den oprindelige, eneste ægte kristne Troslet ikke var at kjende fra den nægte, og at den sande Kristen-Menighed, som skabes og opholdes ved Herrens egne Indstiftelser og har ham selv aandelig nærværende hos sig alle Dage til Verdens Ende, var slet ikke at finde paa Jorden, saa er det klart, at denne Indvending er en Benægtelse af den kristne Tros og Menigheds guddommelige Oprindelse og deraf flydende uniskjendelige Bestandighed, som Herrens Klippefæstning, der trodser Tidens Tand og al Helvedes Magt og er som Staden paa Bjærgtet, der kan ikke skjules; [og] saa kan den kristne Menighed slet ikke ænse denne mod Kristus og hans Menighed aabenbar fjendtlige Paastand, som [kun er] en fræk Bagtalelse af vor Herres Avindsmand, den Djævel, vi alle ved Daaben forsage, afsige og undsige med alle hans Gjæringer og alt hans Væsen. Den kristne Menigheds skriftkloge maa derfor aldrig indlade sig paa, enten af Apostel-Skriften eller af de saakaldte Kirkefædres Skrifter, at bevise den apostoliske Ægthed af den Tros-Bekjendelse og Daabspagt, som vi kalde apostoliske, men skal kun lyde Fjenden Trods, om han kan bevise sin lige saa antikristelige som ærerørige Paastand: at den kristne Menighed, som vi tilhører, nogen Sinde vitterlig har forvansket og forfalsket sin apostoliske Tros-Bekjendelse og Daabspagt, og det uden at engang to eller tre er blevet Kristus tro og har kjendelig indtil denne Dag fremdraget og fortsat den ægte, apostoliske Menigheds Levnedsløb i Guds Kraft, til alle Kjættersamfund's Dom og Beskæmmelse. Kan Fjenden ikke det, og det vil han nødes til selv at bekjende, han kan ikke, da maa han ogsaa lade os med vor Tros-Bekjendelse og Daabspagt gjælde for en Gren af den ægte, apostoliske Kristen-Menighed, der selv i sin bestandig, lydelig og højtidelig gjentagne Tros-

Kirke-Spejl

Bekjendelse og Daabspagt er det eneste gyldige, udødelige Vidne om Jesus Kristus den korsfæstede, hans Tro og Indstillinger.

Alene under Forudsætning af dette kirkelige Vidnesbyrds Sandhed og Gyldighed kan der da ogsaa gives en kristelig Kirke-Historie; thi om en ukjendelig Menighed med en ubestemt Tro kan der lige saa lidt forfattes en virkelig Historie, som der kan gives en virkelig Levned-Beskrivelse paa Jorden enten af Manden i Maanen eller af nogen ubekjendt og ubestemt Person, skjønt der om ham kan skrives saa mange Romaner og Æventyr, som man behager.

Naar man derimod paa det troværdigste Vidnesbyrd, som en almindelig i Verden forhadt og forfulgt Menigheds Vidnesbyrd om sin Tro og sit Haab unægtelig er, kjækt forudsætter, at vor Tros-Bekjendelse og Daabspagt er de oprindelig apostoliske, da kan der gives og gives virkelig en uafbrudt, troværdig Historie om Folket med denne Tro og Daab gjennem atten Aarhundreder; og det er, hvad jeg kalder den kristelige Kirke-Historie.

Hermed nægter vi ingenlunde, men indrømmer villig, at det er kun en Frimenighed, der ved Daaben bekjender sin Tro paa sit Modersmaal, der er et fuldgyldigt Vidne om sin Tro og sit Haab; saa Vidnesbyrdets Gyldighed er kjendelig formørket og betydelig svækket i alle Tvangs-Kirker, og dobbelt, naar Troen i dem bekjendes og Daaben forrettes paa et Folket fremmed Tungemaal, som paa Latin i Pavedømmets Kreds; saa at dersom der nogensteds paa Jorden fandtes en Frimenighed, hvis Udspring fra den apostoliske var lige saa sikker som den romerske Tvangs-Kirkes, og som førte et andet Vidnesbyrd paa sit Modersmaal ved Daaben om den ægte apostoliske Tros-Bekjendelse og Daabspagt, da maatte dens Vidnesbyrd staa til troende fremfor vores. Men da en saadan kristelig Frimenighed, [som], med den apostoliske Tro og Kristi Aand, umulig kunde være skjult i en Vraa, men maatte, endnu langt mere end vort Tros-Samfund, ligne Staden paa Bjærget, og have en langt lysere og daadfuldere Historie end vor Kristen-Menighed, aabenbar ikke er at finde paa Jorden, saa vort Tros-Samfund er det eneste, som muligvis kan være ægte apostolisk, saa er dets Ægthed lige saa sikker som den ægte Kristen-Tros og Menigheds Bestandighed og Kjendelighed paa Jorden.

Selv i det Tilfælde nemlig, om vores Tros-Bekjendelse og